

≡ Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ≡

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ.

Ένας άντρας κρεμασμένος στο σκουπί της καμπάνιας ανεβοκατεβάζει ρυθμικά τα χέρια του, λές και το κορμί του, που τότε λυγίζει και τότε ύψώνεται σε κάθε χτύπημα της καμπάνιας, έχει γίνει ένα πράγμα με το σκουπί.

Η καμπάνα λαχανιάζει, το μέταλλο λές κι άχνίζει... Οι ήχοι ξεχύνονται από τα σπλάχνα της καμπάνιας, ή καρδιά της λές και θα σπάσει σαν αλλογο που τρέχει, τρέχει, λοχανιάζει, ιδροκοπάει, άφριζει...

— Θα ρήξεις το καμπαναριό, του λέει ένας.

Κείνος δέν άκούει τίποτα. Η ρυθμική κίνηση του κορμιού του τονέ μεθάει...

Κουρασμένος παρατάει κάποτε το σκουπί και τότε το άρπάζει άλλος. Η καμπάνα που λαχανιάζει σαν αλλογο, σπαταίνει για μιá στιγμή και πάλι ξαναρχίζει το τρέξιμο, ενώ ο άνθρωπος που κρατάει τα γκέμια, δέν της άφήνει ούτε στιγμή να ξανασάψει. Άγκομαχάει ή νόρμπάνα, στήβεται το μέταλλο, στραγγίζει στον άερα τους μυστικούς, τους βαθιούς ήχους, που ογαίνοννε από όλους τους πόρους της.

Ο ούρανός είναι θολός, ο ήλιος κρύβεται πίσω από τα σύννεφα.

— Τι τρέχει; Γιατί χτυπάνε οι καμπάνες; μουρμουρίζει σιγάλά ο γέρος με τα κλειστά, τα γουδιασμένα μάτια που κάθεται κοντά στο σθηστό, κρύο τζάκι.

— Έχουμε λιτανεία, του άποκρίνεται ή νύφη του που έτοιμάζεται να πάει στην εκκλησιά.

— Λιτανεία; ρωτάει ο γέρος.

— Ναι, λιτανεία. Για να φύγουνε τα φαντάσματα που κζευτήκανε σε κείνο το παλιόσπιτο...

— Ποιό παλιόσπιτο;

— Στοῦ παπᾶ το σπίτι.

— Θάχουτε και την εικόνα πούκανε καλά το Βασίλειά.

Ο γέρος μούγκρισε. Έπειτα άπλωσε το χέρι του, έφαξε χάμω, βοήρε τηντσιμπίδα κι άρχισε ν' ανακατεύει τη στάχτη που είτανε μαζεμένη σωρός στη μέση του τζακιού. Άπλωσε το χέρι του πάνω από τη στάχτη.

— Ούτε σπύδα, ψιθύρισε.

Η νιναίνα φοράει έντ' άσπρο τοσεμπέρι στο κεφάλι.

— Μήν άργήσεις, ψιθυρίζει ο γέρος.

Κείνη γυρίζει το κλειδί στην κλειδονιά που τρίζει. Ο γέρος κούδει μιá κινάδα μέσα στην ψυχή του. Μονάχος, ξερημος μέσα στο σπίτι, φοβάται.

— Να ελχα τουλάχιστο λίγη φωτιά συντροφιά, μουρμουρίζει.

Θυμάται το γλυκό τραγοῦδι της φωτιάς που ή άχνα της σά χάδι άπλωνότινε στο πρόσωπό του. Πόσον καιροῦ έχει τώρα ν' άκούση το γλυκό τραγοῦδι που τονέ κανούριζε μιá φορά στη μαύρη νύχτα τῶν γηρατειῶν του...

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ...

Οι παντιέρες που τις κρατούνε δηλωμένες περιφέρονε τα παιδιά, άπειρίζουνε βέω από την εκκλησιά...

Τα φανάρια, με τα χρωματιστά τζακίγια, άνομισμένο λάμπουνε δειλά στο φῶς της ημέρας...

Μέσα στην εκκλησιά ξακολουθεί ή λειτουργία. Ο παπάς θυμιματίζει, ο κληρικός του λιβανιού σηκώνεται πηχτός, μουρουδάτος, θολώνει τον άερα, κάνει βαριά την άτμόσφαιρα, πάει άψηλά ως τη μύτη του Παντοκράτορα... Οι φανές τῶν ψαλτάδων ξεχύνονται ως το δρόμο... Το πλήθος που πλημμυρίζει την εκκλησιά, ξεχειλίζει κι ως βέω στο πεζοδρόμιο...

— Νά, βγάινουνε την εικόνα, φωνάζει ένας.

Το πλήθος παραμερίζει, κάνει τόπο. Τα παιδιά παίρνουνε τα ξεφτέρια στα χέρια τους. Κάνουνε το σταυρό τους, σκύβουνε, τσακίζουνε τα κορμιά τους καθώς περνάει από μπροστά ή εικόνα. Όλοι διψούνε να την ίδουνε, Μά είναι δέ φαίνεται. Μιά τόση δά εικονίτσα...

— Μιά στολιά, λέει ένας.

— Μά τί θαματουργή... Άκούς εκεί τόσο μικρή και να κάνει καλά έναν κοτζάμ θανάτιά...

— Άμ τί θαρρείς; Η χάρη της άμα θέλει...

— Και τώρα θα κάνει το θάμα της. Θα το ίδεις...

— Μπαίρι να μᾶς λυπηθεί. Να ήσυχάσουμε.

Κύριε λήσον, Κύριε λήσον, άκούγονται οι φωνές των παιδιώνε ρυθμικές, καμπανιστές.

— Ο άρρωστος τί κάνει;

— Στα ίδια. Λέρε πώς θα πεθάνει.

— Άν τονέ λυπηθεί ή χάρη της...

— Μπαίρι, γιατί είναι φαμελίτης ο κοκομο΄ρης...

Οι παπάδες φοροῦνε τις κηνούργιες στολές τους. Είναι κ' ένας άρχιμαντιέτης με χρυσή στολή, με μαῦρο παντοκαλήμασμο στο κεφάλι και μ' ένα χρυσο σταυροκρεμασμένο στο στήθος.

Ο δρόμος, καθώς περνάει ή λιτανεία, μυρίζει μοσολίβαμο, που ύψώνεται άργά σά σύννεφο... Στα παράθυρα στέκουνται άνθρωποι με κεριά στο χέρι άνομισμένα, που κάνουνε το σταυρό τους καθώς βλέπουνε την εικόνα να περνά...

— Νάτη, νάτη, φωνάζει ένα κορίτσι, δείχνοντας την εικόνα με το δάχτυλό του.

— Μή δείχνεις και δέν κάνει, τηνε συμβουλεύει ένα άλλο κορίτσι, κίνοντας κι αυτό το σταυρό του.

Οι άνθρωποι που κρητιῦνε την εικόνα βαδίζουνε άργά πίσω από τους παπάδες. Ο ιδρωτα; σκουει από τα κούτελά τους.

— Σκουίτισέ μου τον ιδρωτα, λέει ένας από αυτούς σε κάποιονε που βάδιζε δίπλα του...

Κείνος βγάει από την τσέπη του ένα άσπρο μαντήλι, και του σκουπίζει την ιδρωτα.

— Να το φυλάξεις αυτό το μαντήλι, τονε συμβουλεύει μιá γριά δίπλα του, που φαντάζεται τον ιδρωτα σαν ένα είδος άγίασμα.

Η λιτανεία ζυγώνει πάρα στο ρημάδι.

Άψηλό, άσπριο, μυστηριώδριο, σκελετωμένο ύψώνεται μπρός στα μάτια του του «παπᾶ το σπίτι»

— Νά το, φωνάζει ένας, γουρλιάνοντας τα μάτια του.

Πάνω στον τόχο, στη συντηριμένη του θέση, πρό-

θαλε πάλε τὸ πουλί. Μαῦρο, ἀκούητο, μυστηριώ-
δικο...

- Μωρέ, πουλί εἶναι; ρωτάει ἕνας.
- Ὁ Σάτανᾶς μεταμορφωμένος, λέει ἄλλος.
- Τὸ στοιχείο τοῦ σπιτιοῦ...

Ματιές ἄγριες, γιομάτες φόβο καὶ μῖσος καρφώ-
νουνται ἀπάνω του, ἐνῶ κεῖνὸ μένει ἀκούητο, ἀδιά-
φορο...

- Οὔτε γυρίζει νὰ μᾶς κοιτάξει...
- Ἐννοια σου καὶ θὰ ἴδεις, φωνάζει κάποιος.

Τώρα πού ἔχουμε τὴν εἰκόνα σὰν ἀσπίδα, μπορού-
νε νὰ διαφοροῦνε, νὰ φοβερίζουνε...

— Βρομοπούλι, φωνάζει ξινὸς μὲ μάτι γιομάτο μῖ-
σος.

Εἶναι ὁ ὄχτρος πού τόσον καιρὸ πούς τυραννάει,
τούς χλάει τὴν ἡσυχία, ἀπλώνει τὸ φόβο σὲ ὅλη τὴ
γειτονιά.

Ὁ ἄνθρωπος σκύβει ν' ἀρπάξει ἀπὸ χάμω μιὰ πέ-
τρα. Ἔτσι νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ χτυπήσει, νὰ
τὸ ρηξει κάτω, νὰ τὸ πατήσῃ στὴν κοιλιά, νὰ ἴδει
ἄνω χιμένα ἄνωτέρᾳ του, τὸ αἷμά του νὰ τρέχει. Τὸ
αἷμα του, πού σίγουρα θὰ εἶναι μαῦρο, πηχτό, σκο-
τωμένο...

— Τ'ἄ κανεῖς, μωρὲ σάλλε; Θέλεις νὰ σοῦ πισωτέϊ
τὸ χέρι; τοῦ φωνάζει ὁ διπλανός του.

Κεῖνος τὸν κοιτάξε μὲ ἀπορία.

— Βέβαια, δὲν τὸ ξαίρεις; Τὰ φαντάσματα δὲν
τὰ περοβολοῦνε, οὔτε τὰ ντουφεκίζουνε...

Ὁ ἄλλος κατεβάζει τὸ χέρι του κα ἀφήνει χάμω
τὴν πέτρα πούσφιγγε μέσα στὴ χούφτα του...

Ὁ κόσμος σταμάτησε... Ὁ πληθὺς θὰ ὑψώσει
δέηση...

- Τώρα θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη μάχη...
- Ἡ χάρη τῆς θὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ φαντάσματα.
- Καὶ θὰ νικήσῃ...
- Βέβαια. Πάντα νικάει ἡ χάρη τῆς. Δὲν εἶδες
καὶ μὲ τὸ Βησιλιά;...
- Ἀλήθειαι...

— Τόσοι καὶ τόσοι γιατροὶ τίποτα δὲν μπορούσανε
νὰ κάνουνε. Ἦρθε ἡ χάρη τῆς...

Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ πατᾶ πού δέεται μὲ δυνα-
τὴ φωνὴ ἀντίκρου στὸ ρημάδι...

Τὸ πουλί, μὲ ἀλτρουισμένη στὸ ἕνα πλευρὸ τῆς
φτερούγας του, σηκώθηκε ὄρθιο στὰ πόδια του. Μὰ
τὰ πόδιᾱ του σὰ νὰ λυγίσανε στὸ δάρος τοῦ λι-
γνοῦ τοῦ κορμιοῦ, καὶ πάλε ξανακάθησε πάνω στὸν
τοῖχο πού ἀργοσερνότανε ἀπάνω του ἀπὸ χρόνια ἔ-
νας πικρὸς μισός.

Δέπειρ ὁ πατᾶς.

— Κοίταξέ το, οὔτε κουνιέται καθάλου ἀπὸ τὴ θέ-
ση του.

— Κάνει πῶς δὲ φοβᾶται...

Ὁ καρπὸς τοῦ λιβανιοῦ ἀνεβαίνει ἀψηλά.

Ἄξαφνοι μιὰ βρώμα σηκώθηκε μέσα ἀπὸ τὸ ρη-
μάδι καὶ ξεχύθηκε στὸν ἀέρα.

— Ποῦφ...

— Θὰ σκάσουμε.

— Μὴ φοβάσαι. Εἶναι ἡ ἀνάσα του. Μπορεῖ νὰ σκα-
σε τὸ Καὶ καὶ ξεχύθηκε ἡ βρώμα...

Αὐτὴ ἡ ἐξήγηση βρῖσκει μιὰ εὐχάριστη ὑποδοχή.
Ὅλοι πιστεύουνε πῶς ἡ πῆξη τῆς εἰκόνας εἶναι τό-

σο μεγάλη, πού ἔκανε τὸ στοιχείο νὰ σκάσῃ, σὰ νὰ
τὸ πάτησε κανεὶς στὴν κοιλιά...

- Εἶδες βρώμα;
- Λὲς κ' ἔσπασε κανένα κακὸ στυρί καὶ χύθηκε
ἔξω ἄλο τὰ ἔμπυο.

— Καὶ μήπως δὲ μᾶς ἔχει καθήσει σὰν κερὸ στυ-
ρι στὸ στέροκο τόσον καιρὸ;...

Ἐπὲρ νοσοῦνητων, κινόντων, αἰμαλώτων... ἀ-
κούγεται ἡ φωνὴ τοῦ διακόνου, τρυπητή, διαπεραστι-
κή...

Ὁ Στέφος, ἀκουμπισμένος στὴ γωνιά ἐνὸς σπι-
τιοῦ, παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸ θέαμα.

Ἡ ψυχὴ του εἶναι βαρῖα.

— Πού βρίσκεται ἀκόμα αὐτός ὁ λαός; Πῶς θὰ
ξυπνήσῃ; μουρμουρίζει.

Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ πατᾶ. Ἡ φωνὴ του τὸν
πειράζει στὰ νεύρα, τὸν ἐρεθίζει. Τηνὲ βρῖσκει γιο-
μάτη ψευτιά καὶ ὑποκρισία.

— Ὁ Τύραννος πού βασιλεύει πάνω στὸ ποίμνι
του, μουρμουρίζει.

Βλέπει μιὰ γριουλά δίπλα του πού κάθε φορά σὰ
θέλει νὰ κάνει τὸ σταυρὸ τῆς, λυγίζει τὸ κορμί τῆς
καὶ φέρνει τὸ χέρι τῆς ὡς κάτω στὴ γῆς.

— Ὡς πότε παῖ; ὡς πότε παῖ; δὲ θὰ βρεθεῖ κανεὶς
νὰ τοὺς ξυπνήσῃ; μουρμουρίζει πάλε.

Νιώθει ἕνα μῖσος γιὰ τὸν πῶπα πού ἀκούει τὴ φω-
νὴ του ἀπὸ μακριὰ.

— Τοὺς κρατᾶει στὸ σκοτάδι, τοὺς ποτίζει τὸ δη-
λητήριο τῆς ψευτιάς, κα αὐτοὶ πίνουνε, πίνουνε, ἀνί-
πιστοι, φχαριστημένοι. Ἄ δοκιμάσεις νὰ τοὺς ἀφαι-
ρέσεις τὸ ποτήρι μὲ τὸ φάρμακο ἀπὸ τὰ χεῖλια, εἶναι
ἄξιοι καὶ νὰ σὲ λιθοβολήσουνε.

Γύρω του οἱ ἄνθρωποι σταυροκοποῦνται, κρατοῦ-
νε στὰ χέρια κερὶ ἀναμμένο, ἔχουνε ἕνα ὕφος συν-
τριμμένο...

— Κι ἄλο αὐτὰ γιὰ ἕνα πουλί... Τί τραγικὰ μο-
ροὶ πού εἶναι οἱ ἄνθρωποι... Ὅριστε, ἕνας ἄνθρω-
πος διευθύνει τόσον κόσμο. Αὐτὸς τοὺς ὀδηγεῖ κα οὐ-
τοὶ ἀκολουθοῦνε, ὑποταχτικοὶ του. Ὁ τράγος καὶ τὰ
πρῖβάτα...

Θυμῆθηκε πάλε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ πού τοῦκα-
νε μάθημα ἰδιαιτέρο. Εἶτανε βέβαια πραγματικὸ νὰ στε-
ρηθεῖ τὸ μικρὸ αὐτὸ μιστὸ, σ' αὐτὴ μάλιστα τὴ δύ-
σκολη περίσταση, μὰ κάθε φορά πού τὸν ξαναθυμά-
τανε, δὲν μπορούσε νὰ μὴ γελάσει. Τὸ βράδι θὰ τοὺς
τὸ δηγηθεῖ στὸν Κόσταν Τράγο καὶ θὰ σκάσουνε δι-
λοι στὰ γέλια.

Μιὰ γυναῖκα ζυγώνει ἀφαιρεμένη τὸ κερί τῆς στὸ
μοῦτρό του.

— Πρόσχε, κυρά μου, θὰ μοῦ κάψεις τὸ μουστάκι
μου καὶ δὲν ἔχω ἄλλο κἀλλάξω, τῆς λέει.

Ἀνταρρασταίνει ὅλη τὴ σκινη. Φτάνει στὸ σπῆτι
τοῦ μαθητῆ, χτυπάει τὴν πόρτα, κατεβαίνει ἡ δού-
λα. «Ἐν εἶναι κανεὶς ἀπάνω; ὁ κύριος μοῦδωσε νὰ
σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα.» Δὲ βάζει τίποτα κακὸ
μὲ τὸ νοῦ του. Σκίσει τὸ φάκελλο, διαβάσει. Λιποῦ-
μαι πολλὴ κύριε, μὰ πληροφοροῦνηκα πῶς εἴσατε σο-
σιαλιστῆς καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ παιὶ μου
στὰ χέρια ἀνθρώπων πού δὲν πιστεύουνε εἴτε Θεό,
εἴτε βασιλιά, εἴτε πατρίδα. Εἶναι νὰ μὴ γελάσεις
λοιπὸν; Δὲν ἐμπιστεύεται τὸ παιδί του στὰ χέρια ἔ-

νός σοσιαλιστή. Τὸ ἐμπιστεύεται ὅμως στὰ χέρια ἐ-
νὸς ἐθνικιστῆ, εἰδὸς παπᾶ, γιὰ νὰ τὸ πλάσσουνε ἴδιο
σὺν τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ νὰ δημιουργήσουνε ἕνα σιλά-
βο περισσότερο, πού νὰ σέρνεται ὑπάκουος πίσω ἀπὸ
τοὺς παπάδες καὶ τοὺς βασιλιάδες, καὶ νὰ ζητάει νὰ
καταπολεμήσει τὰ φαντάσματα μὲ εἰκόνες καὶ λιπο-
νεῖες.

Στὶς σκέψεις αὐτὲς πού εἶπαρε ἔτοιμος νὰ τις συ-
νεχίσει, τὸν ἀνάγκασε νὰ βάλει τέλος ἡ φωνὴ τοῦ
παπᾶ, πού ἀντήχησε κεινὴ τῆ στιγμῆ ὅταν πρόβληθη
μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ἐπὲρ νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων...

Ἔνωσε κατὶ νὰ ξεχειλίζει μέσα του, κατὶ νὰ τὸν
πνίγει, ἕνα κῆρα ἀηδίας νὰ σηκώηται μπροστὰ του
βουνό, ἔτοιμο νὰ τονε σκεπάσει.

Δίπλα του, ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα, εἶταρε μιὰ μεγάλη
τετραγωνὴ πέτρα. Πήδησε πάνω καὶ φώναξε μὲ ὄλη
τὴ δύναμη.

— Πάψε, παπά... Φτάνει πιά τὸ ψέμα καὶ ἡ ὑπο-
κρισιὰ. Αἰῶνες τρέφεις τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ ψέμα.
Ἄφησέ τους λεύτερους νὰ γνωρίσουνε τὸν ἑαυτὸ
τους, λυτήσου τους πιά στὴ δυστυχία πού τοὺς πλκ-
κάνει.

Ἡ φωνὴ του πνίγηκε μέσα στὴ βουή πού κάναρε
οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν. Ἡ λιτανεῖα ἔτοιμάστηκε νὰ
ξεκινήσει...

Τὰ λόγια του δὲ φτάσκει ὡς ταῦτιά τοῦ παπᾶ...

Μερικοὶ πού στεκότανε κοντὰ του, τὸν κοιτάζανε
περιεργοί, σὺν ἕνα ζῶο παραξένου.

— Τί ἔπαθε αὐτὸς ὁ χριστιανός; ψιθύρισε ἕνας.

Ἔνας χωροφίλικος τονε ζῶγωσε.

— Αἱ, κομπάρσε, τί σοῦ ἦρθε; Σοῦ πονεῖ ἡ κοιλιά
σου καὶ φωνάζεις; Δὲν πᾶς σὲ κανένα φαρμακεῖο νὰ
ζητήσεις λιγάκι λάβδικο;

Κατὶ παιδιὰ πού ἀκούσανε τὰ λόγια τοῦ χωροφύ-
λικου, σκᾶσανε στὰ γέλια.

Ὁ Στέφος μὲ μάτι θλιμμένο ἔβλεπε τὸ πλῆθος νὰ
κλιθεῖ μπροστὶ του τυφλό, ὑποταγικό, ὑπάκουο,
πίσω ἀπὸ τὸν παπά. Μιά ἀπέρινη, βιθιά συμπάθεια
ζουγραφίζετο στὸ πρόσωπό του, τὰ χεῖλια του τᾶ-
σφιγγε σφιγτὰ ὁ πόνος...

Ὁ νοσοφίλικος τὸν τοάδηξε ἀπὸ τὸ πανταλόνι.

— Ἔλα, κατέθη καὶ δίνε του...

Ὁ Στέφος κατέθηκε κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα.

Οἱ ἄλλοι συζητούσανε.

— Μασσόνοος εἶναι, εἶπε ὁ ἕνας.

— Κανένας τρελὸς θάνα. Δὲ βλέπεις τὸ μάτι του;
εἶπε ὁ ἄλλος.

Ἡ λιτανεῖα πέρασε. Ἀπὸ μακριὰ ἀκουγάντανε οἱ
φωνὲς τῶν παιδιῶν. Κύριε λήξον, κύριε λήξον...

Οἱ φωνὲς, ὅσο προχωροῦσε ἡ λιτανεῖα, σβήνανε σι-
γὰ σιγὰ...

Ὁ Στέφος ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ σακ-
κακιού του, κατέβασε τὸ κεφάλι στὸ γῆθος καὶ ξε-
κίνησε γιὰ τὸν Κόκκινο Τράγο μὲ θῆμα ἀργό...

Ὁ χωροφίλικος τούρρηξε μιὰ λοξὴ ματιά...

Ἔστερε χαμογέλασε...

Κώστας Παρορίτης

(Ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο ρομάντζο «Ὁ Κόκκινος Τράγος»)

ΡΥΘΜΟΙ (*)

6

Ἡ γλῶση καὶ πάλι σκέπασε τὸν γαρέμιο τοῖχο πάντα,
Κι ἄνοιξη ὀλοῦθε μύρισε καὶ πνέει παντοῦ ἡ ζωὴ,
Πονετικὴ κισσέ, καὶ σὺ, ἀνέθρη, μιὰ γιρλάντα
Νὰ πλέξεις στοῦ ἔρημου σπιτιοῦ τὴ θύρα τὴν κλειστή.

7

Νείρομαι πάντα μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ μακριὰ ἀπ' τὴν πόλη,
Γῆς κι οὐρανὸ νὰ χαίρομαι μονάχη συντροφιά,
Καὶ μέσα στὸ σπιτάκι μου—γυρλήνιο ἀραξοβόλι—
Στὸ τζάκι ἡ χειμωνιάτικη νὰ μοῦ μιλάει φωτιά.

8

Ἀμυγδαλιές, πού τᾶχαρο στοίλιζετε τὸ σπιτί,
Ἀνθίστε τώρα, εἶναι καιρὸς, ἦρθε ὁ Γεννάριος πιά,
Καλέστε κι ἀπ' τὴ στέγη μου τὸν πρόσχαρο σπουργιτή
Νάρθει νὰ πλέξει στ' ἀνθη σῆς, νὰ μοῦ εὐφρανθεῖ ἡ
(καρδιά.)

9

Πάνου ἀπ' τὴ λίμνη στάθηκε τὸ ὀλόγιμο φεγγάρι,
Καὶ καθὼς τὴν ἐτύλιξε μὲς στὸ γλαυκὸ τοῦ φῶς
Ἐχύθη τέτιο ἀπάνω της λυτὸ μαργαριτάρι,
Ποῦ, λές, κρυφαναγάλασε κι ὁ ροῦθος της βιθός.

10

Γέρικη ἰτιά τοῦ κήπου μου, στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου,
Καθὼς πολὺ περίλυτα λυγίζεις τὸ κορμί,
Σὺν ἀνθρώπου μοῦ φαίνεσαι, πού τὸν κρατοῦνε —
(Θέ μου! —
Στὴ θέση αὐτὴ νὰ μοῖρεται, πὺς ἔξαιρε πῶι κρημοί.

11

Ἦρθανε, καλῶς ἦρθανε, τὰ σύννεφα τοῦ Ὀχτώβρη,
Τῆς χειμωνιάς μηνύματα στὶς ἔρημες καρδιές...
Ἡ περγελίστρα ἡ ἄνοιξη γυρίζοντας θὰ μῦθρει
Τὰ ρίγη, πού μοῦ ἀφίνετε τοῦ Δεκεμβριοῦ βροφίδες...

12

Τοῦ δειλινοῦ τᾶποφεγγα λιποθυμοῦν στὰ τζάμια,
Νά, κιόλα ἡ νύχτα φάνηκε στὸν κάμπο τὸν πλατιό,
Ἡ νύχτα! πάλι ἡ Μοναξιά δὲ νάβγει ἀπόψε ἡ Λάμια,
Ἡ Μοναξιά... στὸ σπιτί μου, καὶ μόνο, μόνο αὐτή.

13

Καλὰ χελιδονάκια μου, περάστε κι ἀπὸ μένα,
Καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου μιὰ στιγμὴ ταράχτε τὴν ἠχώ,
Μὴν μελαδεῖτε μοναχὰ σὲ σπᾶτια εὐτυχημένα,
Ἔτσι καλὸ κῆ σ'ἄγουρο νὰ δῆτε γυρισιό.

14

Τί κι ἂν χτυπάει τῆς Κυριακῆς ἡ γιορτινὴ καμπάνα;
Πὺς θὰ ξεπνήσει τὴν ἀγῆ νὰ πάει στὴν ἐκκλησιά;
Ὅλοι μοῦ φύγαν... Μοναχὰ ἡ ἀξέχαστὴ μου Μάννα
Ἔρχεται μὲ τὸν ἥσιοιο τῆς κῆ μὲ προηγορᾶ...

15

Στεῖρα ἡ ζωὴ σου ἐπέρασε, πικρὴ γεροντοκόρη,
Τὸν ἐκλεχτὸ προασμένοντα—Θέ μου καὶ πὺς ἀργεῖ—
Πὺς θὰ χαϊρόσουν, ἔμοιρη, νιόχρῳταν νὰ σοῦ ἐφόρει
Κάτιος τὰ νυφοστέφανα στὴν γυρλῆσα κεφαλή.